

Με όλους να τα πηγαίνουμε καλά; (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ακούγεται από κάποιους, και πιστεύεται ως ορθόν, ότι θα πρέπει «να τα πηγαίνουμε καλά με όλους», εννοώντας μια συμπεριφορά που να μην προκαλεί αντιπάθειες και να είμαστε συμπαθείς σε όλους. Όμως, ένας χριστιανός που θέλει να ζει το Χριστό στη ζωή του, θα πρέπει να έχει αυτό το στόχο;

Ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει: «Όσο εξαρτάται από σας, να ζείτε ειρηνικά με όλους» (Ρωμ. 12,18), εννοώντας το αδύνατο της ειρηνικής σχέσης με όλους τους ανθρώπους, ακόμα κι αν αυτή είναι η επιθυμία μας.

Σε άλλη επιστολή του προτρέπει «να μην έχουμε διαφωνίες, αλλά να έχουμε ειρήνη μεταξύ μας κι ο Θεός που χαρίζει την αγάπη και την ειρήνη θα είναι μαζί μας» (Β΄ Κορ. 13,11). Όπως και αλλού, γράφοντας στους χριστιανούς της Θεσσαλονίκης, τους καλεί «να έχουν ειρήνη μεταξύ τους» (Α΄ Θεσ. 5,13).

Ασφαλώς η ειρήνη είναι σημαντικό στοιχείο, που θα πρέπει να υπάρχει μεταξύ των ανθρώπων που έχουν «το αυτό πνεύμα», το ίδιο φρόνημα, την ίδια πίστη, την ίδια αντίληψη για τη ζωή. Όμως, δε συμβαίνει αυτό με όλους τους ανθρώπους που ζούμε κοντά. Αναπόφευκτα παρατηρούνται και οι διαφωνίες, η διαφορετική αντίληψη των πραγμάτων, που μας κάμνει ώστε, τελικά, να μην είμαστε «του αυτού πνεύματος».

Η προσπάθεια να φανούμε ότι συμφωνούμε με όλους για να «τα έχουμε καλά», φανερώνει υποκριτική διάθεση που δεν συνάδει με το πνεύμα του Ευαγγελίου. Γιατί άλλο να ειρηνεύουμε κι άλλο να συμφωνούμε με όλους.

Ο Χριστός μίλησε ανοικτά ότι «δεν ήρθε για να επιβάλει αναγκαστική ειρήνη μεταξύ των ανθρώπων, αλλά διαίρεση» (Ματθ. 10,34), εννοώντας το διχασμό που φέρνει η διδασκαλία Του, αφού δε θα τη δεχτούν όλοι.

Είναι αυτονόητο ότι η κοινωνία μας δε στηρίζεται στο Ευαγγέλιο ούτε όσοι έχουν βαπτιστεί παιδιόθεν μεγαλώνουν με βάση τη διδασκαλία του Χριστού και της Εκκλησίας Του. Η ελευθερία καθορίζει την πορεία του καθενός.

Γι' αυτό υπάρχουν αυτοί με τους οποίους «ειρηνεύουμε» ως ομόφρονες και ομόπιστοι, και αυτοί με τους οποίους μπορούμε να διαφωνήσουμε, να συγκρουστούμε λεκτικά, χωρίς, ωστόσο, να καλλιεργούμε την αντιπάθεια και την εχθρότητα ως ξένα προς το χριστιανικό πνεύμα.

Άλλο είναι να προσπαθούμε να ειρηνεύουμε, έστω κι αν διαφωνούμε, κι άλλο να θέλουμε να τα έχουμε με όλους καλά για να έχουν καλή ιδέα για μας. Σίγουρα μια τέτοια στάση ζωής εκφράζει φιλαυτία, που, κατά τους Πατέρες, είναι ασθένεια. Γι' αυτό και ως συνέπεια φέρνει ταραχή, ένταση, αντί ειρήνη. Παρατηρείται μια εξωστρέφεια και κοινωνικότητα που δεν έχει πνευματική βάση αλλά διαπνέεται από φιλαρέσκεια.

Βέβαια, κατά τη λαϊκή ρήση: «όποιος θέλει ν' αρέσει σε όλους, στο τέλος δεν αρέσει σε κανένα». Γιατί ο λαός έχει αισθητήρια και καταλαβαίνει ότι η προσπάθεια «ν' αρέσει σε όλους», είναι ρηχή και εγωκεντρική. Ωστόσο, η αναγνώριση της πλάνης, ενδεχομένως μέσα από αποτυχίες και πόνο, φέρνει τη μετάνοια που αναπαύει, χαροποιεί, ολοκληρώνει.

πρώτη δημοσίευση: isagiastriados.com